

מ:

עין משפט
נר מצוה

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(א) כ"ח ע"ב, (ב) [ברכות ט.
וש"נ, (ג) [דף מז: מח: וע"ש
נפ"י הרשב"א].

גליון הש"ס

רש"ם ד"ה גילוי סולתא
במה"ד מ"ב ביטל אח"י
בתיבת ע"י גיטין דף ל"ב
ע"כ וכתוב' שם ד"ה (הסל)
: (הסל)

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

פרדיסא, קרס (ב"ח עב).
כבישנא, אטמין (עמ).
יאמינא לקוחה היא בידו.
ואנד שטר המסרה ואנא
מסח חזקה שלט ג' שנים,
דכוני הוי לא מנינא למיזדהר
בשטרות (עמ).

ען באזאגט דעלניא. שאונק גמור יס
לא כתב זה הכי אלא קתמא כתבו
א דמאי אי. צמודעא דמסר אגיטא
כיון דמודע לקהדי דהאי גיטא שאני
נחמא לאהבו אונא אינו דן ולא דרשו

נפשי (ו) עשיתי לפיך דעו שאני
מבטלי בפניכם וכן המהנה שאני מקנה
לפלוני אטום אני ואני מקנה אותה
בדאיתו תהא מצוטלת אפי"ג דלא ידעי
ההדי גלויא דליה הרי גט והמהנה
טענין: **לנו מילתא בעלמא היא.**
כלומר הרבה בני אדם יוכלו לידע
ואנסו דמין דאנו מקבל ממון במהנה
ובגט זה שנותן אם איחא דניחא
לנו ליתא דמחזרו למה לו למסור
מודעא ואי לא ניחא לו ליתן למה לו
ליתן גט וממהנה אלא ודאי נאנס
בגט ובמהנה זו הלבך דאמר ר' ריב
תפרך ואנסו דלא למי נאנסו דהם
אמר לפרס דאיכא דמיא קסמי מוכרי
לא בדאיתו מוכר אלא משום חסרון
מעות והלבך איכא ליתמר דמסר
מודעא דקסבר היום ולמחר כשיהיו
לנו מעות מסיקאן מודעא ונאנסא ליה
לדינא ויחזור קרקע שלי ואני אשלים
מעתיא אבל הכא אם בדאיתו נפשו נתן
גט וממהנה בלא אונס למה כתב
מודעא במהנה אלא ודאי אלא איצטריך
לכחוב דחשדא אלא ודאי ונאנס הוא.
ומשום הכי מקיני בגיטין דלא למיחבד
גיטא עד שיטבל הבצל כל מודעות
שמכר הוא תמורת שערין
בפרק האומר משקלי עלי ודף
אף: אמר רב ששה חזאי מאו דמסר

ה למדעיה קמ"ל עד דאמר בטליתא
 וספין אחרו עד שימן אחמי קמי עד
 ואמר גט פאשעה אל יאה גט אין עד
 דקדוקס כתיב"ה אלא ח"כ ביטלו אחר
 ה מילתא או לא דסברא היא דאזי
 ואזינן משום מודעא לזמיר בלא איה
 אה השתא מודעא בלא מכירתו: לא
 אה וזין וזיניו וזיני ולא אמרן אלא
 בנשה וז לא כו' והלכך לא כתיבין
 ד מכיזה בלא שום מודעא וזי נשה
 וז כיחוב פסולה היא מודעא בלא
 וזי לית מי קברא דרבא: ומשני
 נההפסיד הפרנס לגמרי בלא דמיס
 מור הוא דאי לא מוזין ליה מעשר
 ביה כו': אחי עובדא פרידמא פרי"ח
 אלא יעידו ששמו לזה המחזיק שזא
 וזי מיילי שראה וז לגזולו פרי"ח
 הכי ח"ל כחשאי אנה מוצינא לך ואמר
 מן קר הדמים והלך וז וספיר לעדים
 שטען לקוחה היא בדי או ג' עינים
 וז ברעות נפשי מוצינא להאי פרידמא
 וז שמהיום ואזי אולי' המודעא לפניו
 כל אם לא ימכור מריר רבא דכמי
 וזתה מודעא לתכרתה נמכין דקלקטן
 ליום לכתוב בשוקיים וזחובות אלא
 ליום לכתוב בשוקי וזכרינא ללשנא
 נהרסין דאמר להו לא חיתב בשוקא
 וזי לך אמר רבא והויא. אה מתנתא
 מן דלכך כתבה לך עמרמירא דלא
 שער לאשה: אמר להו לפסדי. קודם
 הכל: לא מר קנס. הבן משום דהיא
 כמתא דליתיה היא ולא היא מדהיא
 ושיאה ויחזור צו והלכך המס הוא
 מיהא מודעא לבתריי"ח שהיא עשייה
 שור דאזי עינא ליה דליק. שמעין
 ז אבל בלא אונס עינא ליה דליקני:

דלא כחייב בה אגן עדים י
לו ומכירין אנו אחיה אונם.
פלוני אמר לנו שנאנס: מ
ואמתנה לא לריך כולי האי

היה אגן ידעין ביה באונס
 מודעא היא מודעא דמאי
 גלויי מילתא בעלמא היא
 ומר רבא לא כתבין מודעא
 דביני ימורי רבא היכא דאגס
 ויסא⁽⁶⁾ יודה הוא גברא דמשכין
 לה לתלת שנין בתר דאכלה
 קה אמר⁽⁶⁾ אי מזבנת לי
 כבישנא לשמר מכתבנא
 היא בידי כה"ג כתבין
 רב יהודה האי מתנתא
 מזבנין בה היכי דמי מתנתא
 רב יוסף דאמר להו לסהדי
 וכתבו ליה ואיכא דאמרי
 דלא האמר להו תיתבו
 איכא בינייהו סתמא אמר
 דרבא⁷ ללא בפירוש איתמר
 דרשי אתתא אמרה ליה אי
 לא הוינא לך אול כתיבא לה
 גברא מה תהוי עליה אמר
 ליה אתו לקמיה דרבא אמר
 סבר משום דהוויא מודעא
 חמת אונסא הוא רכתב לה
 חא ליה דליקני איבעיא להו
 סתמא

[illegible]

מר רב יוסף דלא אמר להו תיתבו
שה לר"י מאי קבעי מאי בינייהו
יד דפסקין לקמן הלכתא דחיישין צס
י מתנתא כיון דאיזי אומר לשהדי כ
למי שזכרנו וכו'

*דלא כתיב
 דפלניא לאו
 דגיטא ומתא
 ואי דוכיני
 לעולא דפ
 וכמעשה דפ
 פרידסא לח
 חלת שני
 מוטב ואי
 ואמינא לק
 מודעא: אט
 ממירתא לא
 זמירא אט
 זילא אטמור
 אמר רב

תא ותכתבו ליה מאי ביניי
דעא לחברתה אמר רב פפא
איתמר ידהווא גברא דאול
הו נכסך הוינא לך (ג) ואי לא
אתא בריה קשישא א"ל והה
לו אטמורו בעבר ימינא וכתב
קנה ולא מר קנה מאן דה
היא התם מוכחא מילתא
ד ניהא ליה דליקני ומר לא

עיה מודעה פשוטה לא תירא דעסיה
בטליה ולא תריך לפרושי דבטליה ואמ
לא קמ"ל עד דמפרש דבטליה. ודוקא
אזא כלל און סהדי דגמר בלבו בשעת
ליכא דעסיה. כלומר ד לנו
יגוי. שמואל מודעה שאנס ולפיר
תריך ודיוס ולמחר ליבני למחטב
יגוי. נראה לי טעמא דרבה מאוס דא
למחר אחת מחדושי וואו בירר
זו הא לא היו זביניה וזביי ולא תריך
זו זביי ואין אונם בזה השדה שרי
א. ומיהו רב הונא דלמחר לקמן^א תלי
מודעה ביבא דאסי. (א) כה"ג דמשע
לבו למחר למרי חלה עש סעלל כל
ההחזיק למעשרע בטעמיהו דהא דא
בזאנאם של בעל הפרדס דאס בפי עדי
פרדס ויכול בעל הפרדס אח שלו וכן
אזא תבענא ליה קמייח ושאנו מייח
ליה שלא בפני דתמן לקמן^א כותבין
דו עשר מריה וכן עשה וקודם
טע מריה כמו שאמר שלא בפני ואק
מחכנתא ובמר הכי תבענא ליה ליענא
והן לכו לטעון וטענה ג' שני היח
ימח. מנהג טענה. לקמיה מפרש
עלמס: כ"ג ואיבא דאמרי אמר רב
ונו: איבא בימיהו סתא. שאמר הכי
לילשנא תבא פסולה דלריך למר
לומר קן לשמי שות דרב וימר
ועל דבתה שער מנהגו או סתא גלי
האך תבא: אלא מכללא אימח. ועש
: יולו וימורו בעבר ימנא. באותו
קנא. האשה מאוס דטעמיהו הויל לה
האשה פסלה פן וא"י יתבול לה
דעא: אכל הכא. דליכא טענה אונם
קמייחא לא יחא ליה דליקיי הויל
מירחא לא הויל מודעה למחרתא אלא

איכא דאמרי
גירסא
חולקין בסתמא
היכי מגבין ב
(ח) דרומא וכו'

לכבוד
שטער
מחנה זו מחזיקה
הלך כי אחר
נומר כמו שכן
האמוראים לא
לכן היה צריך
כמו שבארנו
להווי חיתוכו
תחתן שליו
ואמר שלא לפי
לומר לא פסד
עשרה

בנינו גרשום

[illegible]